

POSTANOWIENIE

Dnia 15 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z powództwa R. U.
przeciwko E. S.A. z siedzibą w P., P. S.A. z siedzibą w W.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 15 stycznia 2019 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 18 maja 2017 r., sygn. akt III APa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża powoda kosztami zastępstwa procesowego
strony pozwanej w postępowaniu kasacyjnym,**
- 3. przyznaje radcy prawnemu D.D. od Skarbu Państwa -
Sądu Apelacyjnego w [...] kwotę 2025 zł (dwa tysiące
dwadzieścia pięć) powiększoną o bieżącą stawkę podatku
od towarów i usług tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej
z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] wyrokiem z dnia 18 maja 2017 r. oddalił apelację powoda R. U. od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 12 stycznia 2017 r., którym oddalono powództwo przeciwko pozwanym E. S.A. z siedzibą w P. oraz P. S.A. z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 97.987,50 zł tytułem odszkodowania za nieobjęcie akcji.

W wyrokach sądów *meriti* przyjęto, że prawo do nieodpłatnego nabycia akcji ulega przedawnieniu na zasadach określonych w art. 291 § 1 k.p., czyli z upływem trzech lat od dnia w którym roszczenie stało się wymagalne. W rozpoznawanej sprawie prawo do nieodpłatnego nabycia akcji przez uprawnionych pracowników powstało w dniu 1 października 2008 r. i wygasło z dniem 1 października 2010 r. Wobec tego ewentualne roszczenie o odszkodowanie za nienabycie przez powoda akcji stałoby się wymagalne z dniem 1 października 2010 r. i ulegało przedawnieniu z dniem 1 października 2013 r. Skoro powód wytoczył powództwo w dniu 15 grudnia 2014 r. przeciwko pozwanej E. S.A. a P. S.A. z siedzibą w W. zostało wezwane do udziału w sprawie z dniem 9 maja 2016 r., to powództwo z uwagi na przedawnienie nie mogło zasługiwać na uwzględnienie. Sąd Apelacyjny w motywach orzeczenia wskazał ponadto, że pozwana P. S.A. nie miała obowiązku indywidualnego zawiadamiania uprawnionych pracowników do nieodpłatnego nabycia akcji o możliwości składania oświadczeń o zamiarze ich nabycia, w tym przez kierowanie do każdego uprawnionego listu poleconego.

Skargę kasacyjną w imieniu powoda wniósł pełnomocnik z urzędu w części w której Sąd Apelacyjny oddalił apelację w odniesieniu do pozwanej P. S.A., domagając się uchylecia wyroku w zaskarżonej części i przekazania sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

Skarga kasacyjna została oparta na obu podstawach wymienionych w art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. W skardze zarzucono zaskarżonemu wyrokowi naruszenie:

1) art. 382 k.p.c. w związku z art. 233 k.p.c. oraz w konsekwencji art. 5 k.c., polegające na przyjęciu jako podstawy zaskarżonego wyroku tylko części materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, co skutkowało tym, że powód nie mógł skutecznie dochodzić roszczenia na skutek jego przedawnienia, kiedy z zebranego materiału wynikało, iż zgłoszony zarzut przedawnienia był wynikiem nadużycia prawa podmiotowego określonego w art. 5 k.c., który Sąd Apelacyjny powinien uwzględnić z urzędu;

2) art. 415 k.c. w związku z § 14 ust. 1 rozporządzenia Ministra Skarbu Państwa z dnia 24 marca 2016 r. w sprawie szczegółowych zasad podziału uprawnionych pracowników na grupy, ustalania liczby akcji przypadających na

każdą z tych grup oraz trybu nabywania akcji przez uprawnionych pracowników (Dz.U. z 2003 r. Nr 35, poz. 303), przez nieprzypisanie cechy bezprawności zachowaniu pozwanej spółki P., które polegało na zaniechaniu indywidualnego zawiadomienia powoda o możliwości zawarcia umowy nieodpłatnego nabycia akcji na aktualny adres powoda, którym pozwana dysponowała w sytuacji, gdy po stronie pozwanej - z uwagi na przyjęcie w ramach procedury nieodpłatnego zbywania akcji wymagania co do zawiadamiania uprawnionych pracowników – istniał obowiązek indywidualnego powiadamiania uprawnionych pracowników spółki o możliwości zawarcia umowy nieodpłatnego nabycia akcji;

3) art. 11³ k.p., przez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że pozwana nie dopuściła się względem powoda deliktu w postaci faktycznego pominięcia go w procesie informowania o możliwości zawarcia umowy nieodpłatnego nabycia akcji, a więc pozostawieniu go w sytuacji odmiennej i zarazem gorszej od pozostałych pracowników pozwanej zawiadamianych o możliwości zawarcia umowy nieodpłatnego nabycia akcji.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący podniósł, że istnieje potrzeba wykładni przepisu prawnego wywołującego rozbieżności w orzecznictwie sądów, tj. § 14 ust. 1 rozporządzenia Ministra Skarbu Państwa z dnia 24 marca 2016 r. w sprawie szczegółowych zasad podziału uprawnionych pracowników na grupy, ustalania liczby akcji przypadających na każdą z tych grup oraz trybu nabywania akcji przez uprawnionych pracowników w zakresie ustalenia i rozstrzygnięcia czy spoczywający na spółce, o której mowa w zdaniu drugim przywołanego przepisu rozporządzenia, obowiązek zamieszczenia ogłoszenia na głównej stronie internetowej spółki oraz wywieszenia jej w widocznym, publicznie dostępnym miejscu w siedzibie spółki oraz we wszystkich jej oddziałach i zakładach z jednoczesną możliwością rozpowszechniania go także inny, zwyczajowo przyjęty sposób, powinien – w przypadku zaistnienia szczególnych okoliczności uzasadniających indywidualne zawiadomienie – obejmować także obowiązek indywidualnego zawiadomienia pracownika.

W sprawie istnieje także istotne zagadnienie prawne dotyczące oceny, czy zaniechanie zawiadomienia pracownika przez pracodawcę, w szczególności w ramach procedury poprzedzającej nieodpłatne zbywanie akcji, na znany

pracodawcy aktualny adres pracownika stanowi przejaw dyskryminacji pracownika, który nie został zawiadomiony na ten aktualny adres znany pracodawcy w sytuacji, w której inni pracownicy znajdujący się w takiej samej sytuacji, w szczególności będący uprawnionymi do nieodpłatnego nabycia akcji prywatyzowanego pracodawcy zostali zawiadomieni na ich aktualne znane pracodawcy adresy.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwana P. S.A. z siedzibą w W. wniosła o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania oraz zasądzenie na jej rzecz od skarżącego kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Ponadto zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wobec tego wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym powyżej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 września

2016 r., V CSK 143/16, LEX nr 2135552; z dnia 21 czerwca 2016 r., V CSK 21/16, LEX nr 2069457; z dnia 1 grudnia 2015 r., I PK 71/15, LEX nr 2021944).

Wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej został oparty na dwóch spośród wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłankach, tj. występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz potrzebie wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.).

Dla przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego konieczne jest przedstawienie problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni. Wskazanie na zagadnienie prawne uzasadniające wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez jego sformułowanie jako problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenie przepisów prawa, w związku z którymi powstało i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do rozważenia, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, poz. 51; z dnia 10 stycznia 2012 r., I UK 305/11, LEX nr 1215784; z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z dnia 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950; z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307; z dnia 14 kwietnia 2015 r., II PK 217/14, LEX nr 678073; z dnia 28 października 2015 r., I PK 17/15, LEX nr 2021940; z dnia 14 stycznia 2016 r., II CSK 382/15, LEX nr 2090999). Jednocześnie zagadnienie prawne powinno być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571). Chodzi więc o problem, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także

w związku z podstawą prawną stanowiącą podstawę wydania zaskarżonego wyroku. Musi więc ono pozostawać w związku ze sprawą (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, LEX nr 1375467; z dnia 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, LEX nr 1215465; z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 293/11, LEX nr 1214577; z dnia 24 lutego 2005 r., III PK 6/05, LEX nr 513003). Ponadto twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467 czy z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468). Wskazać również trzeba, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozmieleniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego rozstrzygnięcie może przyczynić się do rozwoju prawa. W konsekwencji nie można uznać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), jeśli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii przedstawianej w skardze i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP - wkładka z 2003 nr 13, poz. 5; z dnia 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467; z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468; z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 328/11, LEX nr 1215423; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 294/11, LEX nr 1214578; z dnia 18 lutego 2015 r., II CSK 428/14, LEX nr 1652383; z dnia 17 marca 2015 r., I PK 4/15, LEX nr 1661934).

Mając powyższe na uwadze należy stwierdzić, że przedstawione przez skarżącego kwestie nie spełniają wskazanych wyżej kryteriów istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Po pierwsze, Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że zasada niedyskryminacji jest kwalifikowaną postacią nierównego traktowania pracowników (art. 11³ k.p.) i oznacza niedopuszczalne różnicowanie sytuacji prawnej w sferze zatrudnienia według kryteriów negatywnych i zakazanych przez ustawę, wobec czego nie stanowi dyskryminacji różnicowanie praw pracowników ze względu na kryteria nieuważane

za dyskryminujące. Nie stanowi więc dyskryminującej przyczyny zróżnicowania sytuacji pracowników np. kryterium daty nawiązania stosunku pracy przed lub po wejściu w życie Kodeksu pracy (zob. wyrok z dnia 4 czerwca 2008 r., II PK 292/07, OSNP 2009 nr 19-20, poz. 259). Przepisy Kodeksu pracy odnoszące się do dyskryminacji nie mają zastosowania w przypadkach nierównego traktowania niespowodowanego przyczyną uznaną za podstawę dyskryminacji, a normatywne wyróżnienie dyskryminacji jako kwalifikowanej postaci nierównego traktowania, służy przeciwdziałaniu najbardziej nagannym i szkodliwym społecznie przejawom nierównego traktowania i dlatego ta okoliczność implikuje wdrożenie w Kodeksie pracy szczególnych rozwiązań prawnych służących zwalczaniu tego rodzaju nierówności (zob. wyrok z dnia 18 sierpnia 2009 r., I PK 28/09, Monitor Prawa Pracy 2010 nr 3, s. 148). Dyskryminacja (art. 11³ k.p.), w odróżnieniu od "zwykłego" nierównego traktowania (art. 11² k.p.), oznacza nieusprawiedliwione obiektywnymi powodami gorsze traktowanie pracownika ze względu na niezwiązane z wykonywaną pracą cechy lub właściwości dotyczące go osobiście i istotne ze społecznego punktu widzenia, przykładowo wymienione w art. 18^{3a} § 1 k.p., bądź ze względu na zatrudnienie na czas określony lub nieokreślony albo w pełnym lub niepełnym wymiarze czasu pracy (zob. wyrok z dnia 2 października 2012 r., II PK 82/12, OSNP 2013 nr 17-18, poz. 202). A *contrario* nie stanowi dyskryminacji nierówność niepodyktowana przyczynami uznanymi za dyskryminujące, nawet jeżeli pracodawcy można przypisać naruszenie zasady równego traktowania (zob. wyrok z dnia 7 grudnia 2011 r., II PK 77/11, Monitor Prawa Pracy 2012 nr 3, s. 149; Gdańskie Studia Prawnicze-Przegląd Orzecznictwa 2012 Nr 4, poz. 11, z aprobowaną glosą P. Krakowiak). Po drugie, pytanie skarżącego sprowadza się do stosowania prawa w indywidualnej sprawie, a po trzecie, skarżący nawiązując do art. 11³ k.p., nie stara się nawet wskazać na swoje indywidualne cechy lub właściwości, które stanowiłyby kryterium dyskryminacji. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyraźnie rozróżnia się bowiem dyskryminację (art. 11³ k.p.) od nierównego traktowania (art. 11² k.p.). Według tego rozróżnienia, nie każde nierówne traktowanie pracowników przez pracodawcę oznacza dyskryminację, kwalifikację taką można przypisać tylko nierównemu traktowaniu wynikającemu z zastosowania przez pracodawcę niedozwolonych kryteriów różnicujących. Po

czwarte, z ustaleń stanu faktycznego, którym Sąd Najwyższy jest związany (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), wynika, że pozwana ogłoszenia o przystąpieniu do zbywania akcji uprawnionym pracownikom zamieszczała w wydaniu „R.” oraz „G”. w siedzibie spółki i na jej stronie internetowej a także skierowała stosowne pismo do skarżącego na ostatni dostępny jej jego adres.

Natomiast oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na twierdzeniu o istnieniu potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 maja 2018 r., I CSK 31/18, LEX nr 2508113; z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, LEX nr 424365). Powołanie się na tę przyczynę kasacyjną zakłada więc nie tylko wskazanie przepisu prawa i stwierdzenie, że - w ocenie skarżącego - wywołuje on wątpliwości. Konieczne jest również wykazanie, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, wyjaśnienie na czym one polegają, ich uzasadnienie, a także wskazanie rozbieżnych wariantów interpretacyjnych, z odwołaniem się do dotychczasowych poglądów orzecznictwa i dostępnego piśmiennictwa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2018 r., IV CSK, 571/17, LEX nr 2497706), a w szczególności przytoczenie i poddanie analizie rozbieżnych orzeczeń sądów w celu wykazania, że rozbieżności te mają swoje źródło w różnej wykładni przepisu, bądź też przedstawienia argumentów wskazujących, że wykładnia przeprowadzona przez sąd drugiej instancji sprzeczna jest z jednolitym stanowiskiem doktryny lub orzecznictwa Sądu Najwyższego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2018 r., III UK 123/17, LEX nr 2496319). Jeżeli konkretny przepis był już przedmiotem wykładni w judykaturze, a interpretacja ta jest w ocenie skarżącego nieuzasadniona, nieodzowne jest również przedstawienie racji, które przemawiają za zmianą dotychczasowej linii interpretacyjnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2015 r., III CSK 269/15, LEX nr 1982406, z dnia 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, LEX nr 2054493). Ponadto rozstrzygnięcie

wątpliwości interpretacyjnych nie może się sprowadzać do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP-wkładka 2003 nr 13, poz. 5; z dnia 9 marca 2012 r., I UK 370/11, LEX nr 1215126, z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575).

Żadna z przedstawionych w skardze wątpliwości interpretacyjnych odnośnie do § 14 ust. 1 rozporządzenia Ministra Skarbu Państwa z dnia 24 marca 2016 r. w sprawie szczegółowych zasad podziału uprawnionych pracowników na grupy, ustalania liczby akcji przypadających na każdą z tych grup oraz trybu nabywania akcji przez uprawnionych pracowników nie spełnia wymogów przewidzianych dla przesłanki przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., przede wszystkim dlatego, że wyroki Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 2005 r., I PK 245/04 (OSNP 2006 nr 1-2, poz. 10) oraz z dnia 24 czerwca 2013 r., II PK 344/12 (LEX nr 1350304) zapadały w odmiennych stanach faktycznych a kwestia obowiązku pracodawcy odnosząca się do obowiązku indywidualnego zawiadamiania pracowników o możliwości złożenia oświadczenia o zamiarze nieodpłatnego nabycia akcji czy też przystąpieniu do zbywania akcji nie budzi rozbieżności w orzecznictwie i każdorazowo rozstrzygana jest w nawiązaniu do poczynionych ustaleń faktycznych. Przykładowo w wyroku z dnia 12 maja 2005 r., I PK 245/04, Sąd Najwyższy przyjął, że prywatyzowana spółka nie miała obowiązku indywidualnego zawiadamiania uprawnionych do nieodpłatnego nabycia akcji o możliwości składania oświadczeń o zamiarze ich nabycia, tym bardziej w drodze kierowania do każdego z nich listu poleconego. Takiego obowiązku nie przewidywał żaden przepis prawa. Obowiązek indywidualnego informowania pracowników dotyczy pracowników i warunków ich zatrudnienia, nie odnosi się, co do zasady, do byłych pracowników i do wszelkich uprawnień związanych wprawdzie z zatrudnieniem, ale niewynikających ze stosunku pracy. Zaniechanie indywidualnego wzywania uprawnionych do składania oświadczeń o zamiarze nieodpłatnego nabycia akcji nie godzi w zasady współżycia społecznego. Nie można postawić zarzutu naruszenia zasad współżycia społecznego temu, kto należycie wykonuje nałożone nań przez prawo obowiązki (por. także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2009 r., II PK 145/08,

OSNP 2010 nr 15-16, poz. 187; z dnia 21 listopada 2006 r., II PK 53/06, OSNP 2007 nr 23-24, poz. 350 czy postanowienie z dnia 11 marca 2008 r., II PK 324/07, LEX nr 846152). Z kolei w wyroku z dnia 24 czerwca 2013 r., II PK 344/12 Sąd Najwyższy nie negując przedstawionych powyżej poglądów uznał, że w sprawie tej ma miejsce wyjątkowa sytuacja bowiem powód wskutek odbywania zasadniczej służby wojskowej mógł mieć ograniczony dostęp do informacji. Wobec tego w judykaturze dominuje pogląd, iż sprywatyzowana spółka nie ma obowiązku indywidualnego zawiadamiania uprawnionych o rozpoczęciu procesu zbywania akcji. Ponadto rozbieżności w orzecznictwie uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie można utożsamiać z wielokierunkowością stosowania prawa, uzasadnioną bogactwem różnorodnych stanów faktycznych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2015 r., III CSK 59/15, OSNC 2016 nr 2, poz. 29). O rzeczywistych rozbieżnościach w judykaturze można mówić tylko wówczas, gdy brak zgodności rozstrzygnięć dotyczy takich samych lub bardzo zbliżonych stanów faktycznych, czego skarżący nie wykazał powołując się na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Skarżący nie zdołał zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 102 k.p.c.